

Arrest

nr. 244 499 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 juli 2018 België binnen met een fotokopie van zijn paspoort en verzoekt op 23 juli 2018 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. (...) A. I., verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 1 augustus 1993 in Gaza. U woonde in de stad Jabalia. U maakte uw middelbare school af en ging vervolgens studeren aan de universiteit. U studeerde in 2016 af als ingenieur. U werkte eerst voor de gemeente van Jabalia Al Nasra, daarna voor UNRWA en ook nog voor een privé bedrijf. Uw ouders, A. I. (...) en A. (...), verblijven in Jabalia. U bent op 21 juli 2015 getrouwd met uw nicht L. S. A. W. (...), en kreeg een dochter op 9 november 2017. Uw echtgenote is geregistreerd bij UNRWA, zelf bent u een burger. Uw neef A. G. (...) is hier in België. De vluchtelingenstatus werd hem in beroep toegekend op 16 februari 2017.

Uw problemen begonnen op 2 april 2017. U was op 23 maart 2017 via de grenspost in Erez vertrokken naar Israël. U had aan de Israëlische autoriteiten gezegd dat u een visum voor Amerika wilde gaan aanvragen en had toestemming gekregen om de grens over te steken. Aangekomen in Israël ging u naar Nazareth. U ging er werk zoeken. Omdat u geen geldige papieren had en ook geen Hebreeuws kon spreken kreeg u geen werk. U bleef ongeveer een week in Israël en keerde vervolgens terug naar Gaza. Echter was M. F. (...), een hoogstaand Hamas-leider, vermoord op 3 april 2017. Bij terugkomst in Gaza werd u dan ook ondervraagd door Hamas over uw contacten en whereabouts in Israël. U zei hen in eerste instantie dat u een visum voor Amerika was gaan aanvragen. Toen ze doorhadden dat dit niet klopte werden ze boos. U vertelde hen dan maar dat u naar Ramallah was gegaan. Toen ook dit niet bleek te kloppen werden ze echt boos. Ze vroegen u of u B. J. (...) kende, een bekende collaborateur die samenwerkte met Israël. U zei van niet, maar ze hadden waarschijnlijk zijn nummer op uw gsm gevonden. U gaf toe dat u dacht dat hij u aan werk zou kunnen helpen. Vervolgens vroegen ze u of iets te maken had met de moord op M. F. (...). U ontkende. U werd ook geslagen tijdens uw opsluiting. U bleef tot 10 april 2017 opgesloten, nadien lieten ze u vrij met de mededeling dat ze u in de gaten zouden houden. U merkte ook dat u in de gaten werd gehouden. U bleef thuis tot mei en begon dan te werken voor een aannemersbedrijf, tot maart 2018. Op 2 december 2017 moest u zich opnieuw aanmelden bij Hamas. U werd ervan beschuldigd contacten te hebben met de Israëlische inlichtingendiensten. U kon er Hamas uiteindelijk van overtuigen dat u niks gedaan heeft en u werd vrijgelaten. U besloot dat u het land wilde verlaten. In januari 2018 kwam uw vriend A. (...) u vragen om hulp. Hij wou dat u hem hielp naar Israël gaan. U hielp hem vervolgens met het invullen van zijn visumaanvraag voor de Finse ambassade. Op 2 februari 2018 vroeg een vriend om zijn vriend K. (...) te helpen. U had verteld dat u contacten had bij de burgerlijke stand van de Palestijnse autoriteit. U zou 500 dollar krijgen als u K. (...) hielp met zijn documenten. U deed dit maar op 16 februari 2018 werd u opnieuw opgeroepen door Hamas. Er werd u gevraagd wie u allemaal had geholpen naar Israël te gaan en wie uw contacten daarvoor waren. Ze lieten u gaan nadat u een document had ondertekend waarin u zei dat u niemand meer zou helpen. U werd ook mishandeld. U bleef wachten op het openen van de grens. Begin februari 2018 verkreeg u een visum van de Turkse autoriteiten. Op 13 maart 2018 reisde A. (...) naar Israël. Op 22 februari 2018 diende u een aanvraag in voor een Belgisch visum, wat u op 16 maart 2018 werd geweigerd. Op 10 april 2018 werd A. (...) gearresteerd door de Israëlische autoriteiten omdat hij er illegaal verbleef. Hij zou worden overgebracht naar Gaza. U kreeg schrik dat hij bij ondervraging door Hamas u zou verklikken en wilde zo snel mogelijk Gaza verlaten. U betaalde 2400 dollar en verliet Gaza via de tansiqprocedure op 13 april 2018. Op 15 april 2018 werd er een arrestatiebevel voor u uitgevaardigd. Op 17 april 2018 werd uw huis doorzocht en werd er tegen uw familie gezegd dat ze, Hamas, u zullen vermoorden. Uw familie zou later door Hamas gevraagd zijn deel te nemen aan de protesten aan de grens in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer, wat ze weigerden te doen. U reisde via Rafah met uw eigen paspoort naar Egypte en verder via Turkije over land naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u op 7 juli 2018 met een valse, vermoedelijk Belgische, identiteitskaart naar Brussel. U vernielde dat document op de luchthaven. Op 23 juli 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Gaza vreest u gedood te worden door Hamas die u verdenken van spionage voor Israël.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van uw dochter, uw huwelijksakte, een kopie van de UNRWA-kaart, een kopie van uw vrouw haar paspoort, een kopie van het Brits paspoort van uw zus, uw diploma van het middelbaar, uw diploma van de universiteit, uw puntenlijst, een brief van de Finse ambassade van K. (...) en A. (...), een certificaat die uw grensoverschrijdingen aangeeft, twee kopies van oproepingsbrieven (dd. 16/02/2018 en 15/04/2018), de bevestiging van uw werk voor de gemeente van Jabalia, de bevestiging van uw werk voor UNRWA, de bevestiging van uw werk voor een privé-bedrijf, een bewijs van lidmaatschap van de

ingenieursunie in Gaza, uw lidkaart van de ingenieursunie, de uitnodiging uit België voor de aanvraag van uw visum, de toelatingsbrief van de universiteit van Gent, het bewijs dat er post werd opgestuurd uit Gaza, een foto van uw dochter en een bundel artikelen over Hamas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u in het verleden weliswaar beroep kon doen op de bijstand van UNRWA, doch dit omdat u gehuwd bent met een Palestina Vluchteling waardoor u bij UNRWA werd geregistreerd en een Family Registration Card kreeg (CGVS 1, p.). Overeenkomstig de UNHCR " Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees-" van December 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Daar u niet bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als MNR Family Member of ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. U zou door Hamas in het vizier gehouden worden en verdacht worden van spionage voor Israël. U verklaarde enkele keren te zijn opgepakt door Hamas. Er dient te worden opgemerkt dat u ze u telkens opnieuw lieten gaan, zonder meer. De eerste keer kreeg u problemen toen u terugkeerde na een week illegaal verblijf in Israël. U werd opgepakt net na de moord op een bekende Hamasleider. Hierbij is het opmerkelijk dat u het tot twee maal toe aandurfde te liegen tegen Hamas toen ze u naar de reden van uw verblijf in Israël vroegen (CGVS 1, p. 20). Zo verklaarde u eerst dat u naar de Amerikaanse ambassade was geweest en daarna naar Ramallah. Uiteindelijk gaf u toe niet in Ramallah te zijn geweest. Het is niet onlogisch dat ze op uw exacte verblijfplaats en redenen van uw reis doorvroegen. Gezien de reputatie van Hamas en gezien u op de hoogte was van de moord op de Hamasleider is het merkwaardig dat u uit angst, tot twee keer toe, gelogen heeft tegen Hamas over waar u was geweest en waarom. Bovendien kan u geen documenten neerleggen over uw zogenaamde afspraak met de Amerikaanse ambassade (CGVS 2, p. 6, 7, 9), terwijl u dit wel kan voor de personen voor wie u naar eigen zeggen hielp een afspraak te regelen voor de Finse ambassade. Dit is opvallend. U verklaarde tevens ondervraagd te zijn over uw connectie met B. J. (...), die u aan werk zou helpen in Israël maar die volgens uw familie een gekende collaborateur is en voor Israël spioneert (CGVS1 p. 21; CGVS2 p. 12). Evenwel heeft Hamas u na een

week laten gaan, zonder meer. U kreeg enkel een waarschuwing dat ze u in de gaten zouden houden (CGVS 1, p. 22). U geeft zelf aan dat ze geen bewijzen hadden dat u iets te maken had met deze moord (CGVS1 p. 25). Mochten ze bij Hamas daadwerkelijk de mening toegedaan zijn dat u iets te maken had met de moord op M. F. (...) hadden ze u zeker niet zomaar laten gaan, evenmin indien ze van mening waren dat u spioneerde voor Israël. Bovendien blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1, p. 25) en uit de beschikbare objectieve informatie dat verdachten van deze moord opgepakt en vervolgd werden. Er is dan ook geen reden meer voor Hamas om u nog voor betrokkenheid bij deze moord te verdenken.

Vervolgens kon u 8 maanden ongestoord zonder enig problemen verder werken en verblijven in Gaza (CGVS 1, p. 22, 25). Op 2 december 2017 werd u vervolgens een tweede keer opgepakt door de interne veiligheid van Gaza (Hamas), u zou volgens hen contacten met Israël onderhouden. U werd ondervraagd over verschillende telefoonnummers en contacten die u had. Echter kan u hen bewijzen en aantonen dat de contacten die u heeft louter professioneel zijn en laten ze u diezelfde dag nog gaan (CGVS 1, p. 25; CGVS 2, p. 11, 12). Er volgt geen enkele sanctie en u ondergaat niks. Aangezien u zelf stelt dat er met spionage niet gelachen wordt is het merkwaardig dat Hamas u dan toch zomaar laat gaan. Mochten ze u bovendien daadwerkelijk verdenken van spionage zouden ze u harder aanpakken en u niet zomaar naar iemand in Israël laten bellen zodat u kan bewijzen dat uw contacten professioneel zijn.

Enkele maanden later, op 16 februari 2018, wordt u een derde keer opgepakt, u wordt ervan beschuldigd mensen naar Israël te sturen zo geeft u aan (CGVS 1, p. 23). U verdenkt onmiddellijk dat K. (...) u verklikt heeft. U denkt dat hij tegen Hamas gesproken heeft over uw hulp bij zijn vertrek (CGVS 1, p. 23). Echter blijkt uit zijn document van de Finse ambassade dat hij pas op 12 april 2018 een afspraak had op de ambassade. Het kan zijn dat hij werd opgepakt, om andere redenen dan een mogelijk vertrek uit Gaza, maar er is geen reden om aan te nemen dat K. (...) dan zijn toekomstplannen verteld zou hebben aan Hamas en daardoor ook zijn eigen kansen op vertrek uit Gaza zou onderuithalen, zeker niet aangezien hij u 500 dollar betaalde (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 10). Volgens uw verklaringen hield Hamas u in de gaten en vermoeden ze dat u contacten heeft met Israël; het is dan ook merkwaardig dat u het risico loopt nog meer in het vizier van Hamas te komen door anderen te helpen bij een visumaanvraag. Wat er ook van zij, u ondertekent een document waarin staat dat u niemand meer zal helpen en u kan daarop beschikken (CGVS 1, p. 23), zonder meer. Mocht Hamas u daadwerkelijk als een gevaarlijk individu zien zouden ze u niet tot drie keer toe laten gaan, zonder enige daadwerkelijke verdere vervolging. Het feit dat u enkele keren werd opgepakt door Hamas waarbij u telkens weer werd vrijgelaten is niet voldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging of ernstige schade.

Vervolgens vernam u dat A. (...) was opgepakt in Israël na een illegaal verblijf daar. Israël zou hem dus terugsturen naar Gaza, waardoor hij in het vizier zou komen van Hamas. U besluit onmiddellijk Gaza te verlaten, wat ook gelukt zou zijn, toevallig op de dag dat alles uit zou komen over wat A. (...) zijn plannen waren (CGVS 1, p. 24). Uw familie heeft door dit alles geen verdere problemen gekend, behalve dat ze soms scheef bekeken zouden worden in de buurt, zo gaf u aan, en behalve dat ze eenmalig een huiszoeking hebben gedaan bij u thuis. Hamas zou wel geprobeerd hebben hen te dwingen om te gaan protesteren aan de grens met Israël maar ze deden dit niet, bovendien kwam dit slechts twee maal voor en gebeurde er verder niks ondanks hun weigering te gaan betogen (CGVS 1, p. 17).

U wordt erop gewezen dat het feit dat u zonder veel problemen legaal het land bent kunnen uitreizen in april 2018 via de Rafah grensovergang (CGVS 1, p. 19; CGVS2 p. 5), die onder controle staat van Hamas terwijl u naar eigen zeggen werd geviseerd door Hamas, een indicatie vormt dat uw problemen met Hamas -voor zover deze geloofwaardig zijn- niet bepaald zwaarwichtig waren. Mocht dit laatste wel het geval zijn, dan zou u immers niet zo gemakkelijk het land hebben kunnen uitreizen. U zou 'tansiq'(CGVS 2, p. 5) hebben geregeld waardoor uw naam niet gepubliceerd werd op het internet. Hoewel u niet zelf naar de zaal Abbu Josef Najar ging, die volledig onder controle staat van Hamas zoals u ook zelf aangeeft (CGVS 2, p. 5) blijft dit opmerkelijk. Immers ging de persoon die u betaald had met uw eigen paspoort naar deze zaal. Iemand anders ging wel met uw paspoort naar die zaal om doorgang te verkrijgen (CGVS 2, p. 5). Wat er ook van zij, het feit dat u gewoon legaal het land bent kunnen uitreizen, vormt op zich een indicatie dat u door Hamas niet werd vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS 1, p. 19, 20). Nochtans kan van iemand die beweert nood

te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde, in casu Griekenland waar u een maand verbleef, en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het doet vermoeden dat u om andere redenen dan een dringende nood aan internationale bescherming Gaza heeft verlaten.

Uit dit alles blijkt dat Hamas u nooit serieus beschuldigd heeft of verdacht heeft van verraad. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

In eerste instantie blijkt dat u universitaire studies gevolgd heeft, net als uw broer en zussen (CGVS 1, p. 8, 9). U heeft zonder problemen werk kunnen vinden in Gaza, u deed er verschillende jobs en ging van de ene naar de andere job (CGVS 1, p. 12). U werkte tot oktober 2016 bij de gemeente Jabalia, erna bij UNRWA tot februari 2017 en tot slot voor een aannemersbedrijf tot maart 2018 (CGVS1 p. 11-12). Ook uw broer is regelmatig werkzaam als ingenieur (CGVS 1, p. 8). Daarnaast werken ook uw

schoonbroers als ingenieur, op één na die in de advocatuur zit (CGVS 1, p. 9). Jullie hebben een eigen huis, het is ook nooit vernield in een van de oorlogen in Gaza (CGVS 1, p. 5, 6). Jullie hadden toegang tot drinkbaar water via watertankwagens (CGVS1 p. 14). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u zware economische problemen zou hebben bij terugkeer naar Gaza. Zo gaf u ook al een financiële steun te hebben gekregen van uw zus die in het Verenigd Koninkrijk woont, er is geen reden om aan te nemen dat deze steun zou ophouden (CGVS 1 p. 19-20). U komt bovendien uit een belangrijke familie (CGVS 1, p. 6), ook de families van uw moeder en uw vrouw zijn belangrijke en gekende families in uw regio Jabalia (CGVS 1, p. 7). Uw ooms hadden hoge functies. Eén oom was voorzitter van de rechters bij de Palestijnse autoriteiten en uw andere oom is arts en was diensthoofd (CGVS 1, p. 15). Hoewel ze niet meer werken worden ze nog uitbetaald door de Palestijnse Autoriteit. Uit bovenstaande vaststelling kan geconcludeerd worden dat u afkomstig bent uit een hoog opgeleide, belangrijke familie. U beschikt bovendien nog steeds over een functionerend familiaal en sociaal netwerk. Zo woont er nog naaste familie in Gaza (CGVS 1, p. 10, 11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u Gaza diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode

januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoon. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang

aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en die van uw gezinsleden staat niet ter discussie, net zomin als uw opleidingsniveau en professionele activiteiten. De documenten die u hierover neerlegt doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De oproepingsbrieven van Hamas volstaan niet om tot een andere conclusie te leiden. Bovendien gaat het slechts om fotokopies van oproepingen, terwijl fotokopies makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Uit dergelijke oproepingsbrieven blijkt ook niet dat u werkelijk vervolgd wordt. De artikelen over Hamas die u neerlegt betreffen algemene informatie, u wordt niet persoonlijk vermeld in deze artikelen. De brieven van de Finse Ambassade gaan over K. (...) en A. (...) die een visum wilden aanvragen en hebben geen betrekking op uzelf. Uit deze brieven blijkt ook niet dat u hen werkelijk geholpen hebt om deze in te vullen. Het document van de Palestijnse autoriteit over de grensoverschrijdingen toont aan dat u op bepaalde data Gaza heeft verlaten maar toont niet aan dat u daardoor problemen heeft gekend of zal kennen met Hamas. De foto van uw dochter voegt verder niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, “par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing” (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, merkt verzoeker op dat waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door hem aangehaalde persoonlijke feiten ter rechtvaardiging van zijn vertrek uit Gaza, de commissaris-generaal

een aantal elementen heel summier en zonder enige objectieve ondersteuning analyseert. Hij licht dit als volgt toe:

“• Het CGVS haalt in eerste instantie aan dat de verzoekende partij herhaaldelijk door de Hamas opgepakt werd maar telkens ook vrijgelaten, en dat zij geen bewijs voorlegt van haar paasage bij Ambassade van de VS daar waar ze wel een bewijs voorlegt van haar passage bij de Finse Ambassade.

Dat de verzoekende partij thans een copie van de mails met de US ambassade gewisseld.

Dat zij tevens een aanvraag heeft ingediend bij de Israëlsche diensten die echter onbeantwoord bleef.

Dat hiermee ook het bewijs geleverd wordt dat de verzoekende partij zich op 23.03.2017 effectief naar Israël begeven heeft.

Dat zij ehter langer gebleven heeft, tot 02.04.2017 met de hoop aldaar tot een werk te geraken.

Dat het CGVS verder stelt dat inden de Hamas werkelijk vermoeden had dat de verzoekende partij iets te maken had met de moord op één van hun leden, in Israël vermoord wanneer de verzoekende partij er verbleef, de verzoekende partij niet vrijgelaten was geweest en gedurende ! maand gerust gelaten.

Dat de verzoekende partij effectief niets te maken had met die moord die toevallig plaatsvond toen zij in Israël verbleef.

Dat zij vrijgelaten werd omdat er effectief geen bewijs tegen hem kon worden gevonden.

Dat het gebrek aan bewijzen tegen haar echter slechts tijdelijk is en dat geenszins kan worden beweed dat de zaak definitief afgesloten is.

Dat de Hamas, zoals alle politiediensten trouwens, nooit een dossier definitief afsluiten en vernielen; het dossier blijft bestaan en wordt enkel geseponeerd bij gebrek aan voldoende bewijsmateriaal.

Dit houdt ook in dat het dossier op ieder moment an worden heropend en aangevuld worden met nieuw bewijsmateriaal.

Dat de verzoekende partij derhalve van oordeel is dat de Hamas haar dossier verder heeft aangevuld

Dat de verzoekende partij inderdaad contact heeft gehad met Israël, doch enkel voor professionele doeleinden, daar er in Gaza geen werk te vinden is.

De verzoekende partij is niet de enige die noodgedwongen via Israël tot een werk probeert te geraken, hetgeen de Hamas ook beseft.

De Hamas kan derhalve niet systematisch sancties nemen.

De verzoekende partij heeft verder twee personen geholpen om een visum aan te vragen bij de Finse Ambassade in Israël, reden waarom haar verweten wordt mensen te helpen om naar Israël te gaan.

De verzoekende partij heeft die mensen geholpen hun documenten in het Engels in te vullen en de nodige contacten genomen met de Ambassade van Finland. Zij heeft hiervoor ook geld ontvangen, geld dat zij nodig had.

De verzoekende partij wenst hierbij duidelijk te maken dat zij hiermee niets illegaal deed en dat deze hulp, normaal gezien haar door de Hamas niet kon worden verweten.

De verzoekende partij laat hierbij opmerken dat iedere aanvraag voor een visum noodzakelijkerwijze in Israël dient te worden ingediend vermits er geen Ambassades in Gaza gevestigd zijn.

De verzoekende partij heeft niets anders gedaan dan van haar kennis van de procedure en van het Engels gebruik te maken, hetgeen prima facie nit vor problemen moest zorgen.

Daarnaast had de verzoekende partij dat geld broodnodig, een gegeven waarmee het CGVS helemaal geen rekening houdt. 500 Euros in Gaza is reeds een aanzienlijke som.

De verzoekende partij heeft twee personen geholpen om een visum aan te vragen,

De eerste die zij geholpen heeft was A. (...) in januari 2018.

Dat zij nadien K. (...) geholpen heeft aan wie twee afspraken gegeven worden bij de Ambassade. Een eerste in februari 2018 die hij niet kon nagaan omdat hij gearresteerd werd en waarbij hij verklaarde dat de verzoekende partij haar hulp geboden had en een tweede op 12.04.2018.

• De verzoekende partij legt thans nieuwe documenten voor die haar relaas bevestigen en naar haar oprechtheid wijzen

Dat het CGVS in zijn redenering verschillende, belangrijke elementen uit het oog verliest en verwaarloost.

Dat indien de Hamas inderdaad allemachtig is in Gaza is het ook zo dat de Hamas thans ook naar zoek is van legitimatie.

Ten aanzien van de periode kort na de coup van 2007, heeft de Hamas zijn modus operandi gewijzigd, ondanks het feit dat de achtergrond dezelfde is gebleven en dat de Hamas steeds even gevaarlijk is.

De Hamas zoekt thans ook naar legitimatie op binnenlandse vlak om ook op internationaal vlak te kunnen optreden en als valabele alternatief tot Ramallah te mogen meespelen..

Er bestaan thans ook verzetsacties die prima facie niet politiek getint zijn maar die spontaan tot stand komen, als verzet ten aanzien van de socio-economische toestand in Gaza.

De Hamas kan die niet volledig uitschakelen en kan evenmin daadwerkelijk en openlijk dictatoriaal ingrijpen, met fors en geweld.

De generatie van de Fatah en aanhangers van ARAFAT begint stilaan uit te sterven, De jeugd is uitgeput en beu van de talrijke socio-economische tekorten die eerder niet bestonden, of minstens niet in die mate.

De Fatah wordt ook deels verantwoordelijk gesteld voor de erbarmelijke economische toestand in Gaza. Er bestaat dus ook thans een echte opportuniteit voor de Hamas om nieuwe aanhangers te rekruteren: de enkele materiële voordelen die de Hamas kan aanbieden in geval van medewerking of gewoon stopzetting van verzetsacties zijn vaak welkom en van aard een medewerking te aanvaarden, omdat de bevolking van alles mist.

In die zin zoekt de Hamas thans meer naar vreedzame oplossingen dan eerder, hetgeen echter niet uitsluit dat de Hamas ook hard kan aanpakken en serieus de les geven als hij het nodig acht of om te intimideren en tot zijn doeleinden te geraken.

Het is in deze context niet ongeloofwaardig dat de verzoekende partij aangehouden en geslagen werd maar daarna vrijgelaten.

De Hamas hoopt hiermee te demonstreren dat hij de macht heeft en dat men moet gehoorzamen; het CGVS houdt geen rekening met de context van Gaza.

In de context van Gaza is het relaas van de verzoekende partij volledig geloofwaardig.

De Hamas probeert thans in de mate van het mogelijke zijn imago te verzorgen om zijn nieuwe voorstanders niet af te schrikken."

Verder wijst verzoeker erop dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen. Hij haalt vooreerst zijn problemen met Hamas aan en stelt in dit verband dat hij de richting van Hamas niet wenst te volgen en niet op een of andere manier voor Hamas wenst te werken. Daarnaast verwijst verzoeker naar de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza, die is toe te schrijven aan de handelingen van Hamas, *"handelingen die haar persoonlijk gevisseerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden"*. Verzoeker meent dat het oordeel van de commissaris-generaal slechts op een heel subjectieve appreciatie steunt die door geen enkel objectief element ondersteund wordt. Hij wijst erop dat hij thans nieuwe documenten heeft kunnen bijbrengen die zijn relaas *"minstens gedeeltelijk sterk maken"*.

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels waaruit zou blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal zou missen.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.

De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.

En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;

In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken.

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;.

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook thans omwille van materiële omstandigheden."

Verzoeker wijst er verder op dat de grensovergang in Rafah thans enkel door Hamas bemand wordt sedert januari 2019 en dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat terugkeerders probleemloos in België een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel en dat die paspoorten zonder probleem aan al dan niet afgewezen asielzoekers worden afgegeven, blijft hij volgens verzoeker in gebreke te onderzoeken welk onthaal de houders van die paspoorten wacht wanneer zij de Hamasleden passeren die de grensovergang van Rafah bemannen.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de commissaris-generaal zich tegensprekt waar hij enerzijds zijn regio van herkomst als een *"veilig gebied"* aanziet, doch anderzijds als een regio waar er sprake is van willekeurig geweld, dat evenwel niet voldoende uitzonderlijk is om te stellen dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Verzoeker betoogt dat de Gazastrook in geen geval als

een veilige regio kan worden beschouwd en dat ook de passage via de Sinai niet beveiligd is, ter staving waarvan hij enkele persartikels en een Frans en Belgisch reisadvies citeert.

Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, gelet op zijn profiel en de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare *"wachttijd"*. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het Belgische reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *"Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'"* van 13 juli 2017, het *"Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza"* van 11 juli 2017, het artikel *"Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president"* van 18 juli 2017 en het artikel *"Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar"* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

Tot slot haalt verzoeker aan dat ook de veiligheidssituatie in Gaza verslechterd is en citeert hij daarbij uit een persbericht.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een e-mail van verzoeker gericht aan zijn raadsman met uitleg in verband met zijn demarches met het oog op het verzamelen van bewijsmateriaal (stuk 3);
- een e-mail van verzoeker gericht aan de Israëlische autoriteiten (stuk 4);
- een e-mail van verzoeker gericht aan de Amerikaanse ambassade (stuk 5);
- een e-mail van de Amerikaanse ambassade (stuk 6);
- drie screenshots van de Facebookpagina van A. (stuk 7).

2.2.2. Op 15 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een *"bijkomende nota"* neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Preliminare opmerking over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Verzoeker meldt in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota dat hij een bewijs van registratie bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) heeft kunnen ontvangen en verwijst naar "Stuk 1". Er worden evenwel geen stukken gevoegd bij deze aanvullende nota. Hij toont dan ook niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het feit dat hij verklaard heeft dat hij weliswaar geregistreerd staat bij UNRWA, doch enkel omdat hij gehuwd is met een "Palestina Vluchteling" en dat hij tot geen van de in de "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van UNHCR van december 2017 opgesomde categorieën behoort van UNRWA-Palestijnen die onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen en dus niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt niet correct zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu er geen enkel geloof gehecht kan worden aan zijn vluchtmotieven, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongegrond bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas. Deze problemen zouden begonnen zijn toen hij op 2 april 2017 vanuit Israël, waar hij tevergeefs werk had proberen te vinden, terugkeerde naar Gaza. In de week dat hij zich in Israël bevond werd in Gaza M. F., een hoogstaand Hamas-leider, vermoord. Bij terugkomst naar Gaza zou verzoeker door Hamas ondervraagd zijn over het doel van zijn reis naar Israël en zijn contacten aldaar. Verzoeker zou in eerste instantie verklaard hebben dat hij een visum was gaan aanvragen bij de Amerikaanse ambassade, maar door de mand zijn gevallen. Vervolgens zou verzoeker zijn leugen hebben toegegeven en verklaard hebben dat hij naar Ramallah ging. Omdat ook dat niet zomaar werd aanvaard en hij op de rooster werd gelegd over Ramallah, zou verzoeker uiteindelijk naar waarheid hebben verklaard dat hij naar Israël ging. Daarop zou hij grondig ondervraagd zijn over zijn verblijfsomstandigheden en contacten in Israël en van de grens zijn overgebracht naar een cel, waar hij meerdere dagen zou zijn vastgehouden en verder ondervraagd. Verzoeker zou er tijdens de ondervragingen van beschuldigd zijn connecties te hebben bij de Israëlische inlichtingendiensten en hard zijn geslagen. Uit onderzoek van zijn gsm zou Hamas hebben kunnen afleiden dat verzoeker in Israël contact had gehad met ene B. J., een persoon die hem aan werk had geholpen doch die bekend zou staan als collaborateur met Israël, wat verzoeker echter pas zou hebben vernomen toen hij het goede nieuws meldde aan zijn ouders. Verzoeker zou ook over zijn mogelijke rol in de moord op M. F. ondervraagd zijn. Hij zou uiteindelijk op 10 april 2017 zijn vrijgelaten met de waarschuwing dat hij in de gaten zou worden gehouden. Verzoeker zou toen in shock teruggekeerd zijn naar huis en binnen gebleven zijn tot begin mei, toen hij aan de slag zou zijn gegaan bij een aannemersbedrijf. Hij zou toen het gevoel hebben gehad dat hij voortdurend in de gaten gehouden werd en af en toe de indruk hebben gehad dat hij gevolgd werd. Op 2 december 2017 zou verzoeker zich opnieuw hebben moeten melden bij Hamas. Hij zou toen opnieuw ondervraagd zijn over zijn contacten met personen in Israël, maar Hamas er uiteindelijk van hebben kunnen overtuigen dat hij niets verkeerd gedaan had en weer zijn vrijgelaten. Omdat hij beseftte dat hij geen normaal leven meer zou hebben en uit angst voor verdere vervolging en beschuldigingen door Hamas, zou verzoeker besloten hebben Gaza te verlaten en een Turks visum hebben aangevraagd. In januari 2018 zou hij ingegaan zijn op de vraag van zijn vriend A. om voor hem het nodige te doen zodat hij ook in Israël zijn geluk zou kunnen beproeven op vlak van werk. Verzoeker zou voor A. een visumaanvraag bij de Finse ambassade hebben ingevuld en contact hebben opgenomen met deze ambassade, waardoor A. een afspraak zou hebben gekregen. In februari 2018 zou verzoeker op dezelfde manier hulp hebben geboden aan een zekere K., die eveneens naar Israël wilde gaan. Op 16 februari 2018 zou verzoeker opnieuw opgeroepen zijn door Hamas. Hij zou er toen van beschuldigd zijn mensen te helpen naar Israël te gaan en hierover zijn ondervraagd. Volgens verzoeker was Hamas dit te weten gekomen nadat ze K. hadden gearresteerd en ondervraagd. Na opnieuw te zijn mishandeld zou verzoeker uiteindelijk opnieuw zijn vrijgelaten na het ondertekenen van een belofte dat hij geen hulp meer zou bieden aan personen die naar Israël willen gaan. Inmiddels had verzoeker zijn Turks visum en wachtte hij enkel op het opengaan van de grenspost in Rafah. Op 10 april 2018 zou A., die met verzoekers hulp naar Israël was gegaan, daar evenwel gearresteerd zijn omdat hij er illegaal verbleef. Verzoeker zou toen schrik hebben gekregen dat A. naar Gaza zou worden gedeporteerd en hem tijdens een ondervraging zou verklappen. Van zodra de grenspost open was zou verzoeker het nodige gedaan hebben om Gaza via 'coördinatie' (*tanseeg*) te kunnen verlaten op 13 april 2018. Op 15 april 2018 zou verzoeker opnieuw zijn opgeroepen en twee dagen later zou Hamas bij hem thuis zijn binnengevallen. Toen ze van zijn familie

vernamen dat verzoeker er niet was, zouden ze gezegd hebben dat ze hem meteen zouden vermoorden als ze hem zouden zien. Hiervan op de hoogte gebracht door zijn vader, zou verzoeker meteen vanuit Egypte vertrokken zijn naar Turkije, om van daaruit verder te reizen naar Europa. Bij terugkeer naar Gaza vreest verzoeker dat hij zal worden vermoord door Hamas.

Blijkens de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers vluchtmotieven omdat (i) verzoeker meerdere keren door Hamas zou zijn vastgehouden op verdenking van spionage voor Israël maar telkens opnieuw zonder meer werd vrijgelaten, omdat (ii) het merkwaardig is dat verzoeker het tot tweemaal toe aandurfde te liegen tegen Hamas over de reden van zijn bezoek aan Israël en zijn verblijfplaats aldaar, omdat (iii) verzoeker geen documenten kan voorleggen betreffende zijn vermeende afspraak op de Amerikaanse ambassade, terwijl hij dit wel kan voor wat betreft de afspraken die hij voor anderen zou hebben geregeld bij de Finse ambassade, omdat (iv) Hamas verzoeker zeker niet zomaar zou hebben laten gaan mochten zij werkelijk de mening toegedaan zijn dat hij spioneerde voor Israël of iets te maken had met de moord op M. F., omdat (v) er hoe dan ook geen reden meer is voor Hamas om verzoeker nog van betrokkenheid bij deze moord te verdenken, nu uit zijn verklaringen en de beschikbare objectieve informatie blijkt dat verdachten van deze moord opgepakt en vervolgd werden, omdat (vi) verzoeker op 2 december 2017 een tweede keer werd ondervraagd over zijn contacten met Israël, maar opnieuw zonder enige sanctie mocht beschikken nadat hij zelf mensen in Israël had opgebeld om te bewijzen dat zijn contacten professioneel zijn, omdat (vii) verzoeker denkt dat hij op 16 februari 2018 opnieuw werd opgeroepen en ervan beschuldigd mensen naar Israël te sturen omdat K. hem zou hebben verklikt, terwijl uit het document van de Finse ambassade blijkt dat K. pas op 12 april 2018 een afspraak had op de ambassade en het niet aannemelijk is dat K. zo zijn eigen kansen op vertrek uit Gaza onderuit zou halen indien hij werd opgepakt om een andere reden dan zijn vertrek uit Gaza, omdat (viii) het merkwaardig is dat verzoeker het risico zou lopen om nog meer in het vizier van Hamas te komen door anderen te helpen bij een visumaanvraag, omdat (ix) Hamas verzoeker niet ook een derde keer zouden laten gaan zonder verdere vervolging mochten zij hem daadwerkelijk als een gevaarlijk individu zien, omdat (x) verzoekers familie na zijn vertrek geen ernstige problemen meer heeft gekend, omdat (xi) verzoeker legaal het land is kunnen uitreizen via de grensovergang te Rafah, die onder controle staat van Hamas, en omdat (xii) verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde.

Na lezing van het administratief dossier is ook de Raad van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden vluchtmotieven niet aannemelijk maakt.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker fotokopieën van e-mails die hij verstuurd heeft naar respectievelijk de Amerikaanse ambassade en de Israëlische autoriteiten met het oog op het verkrijgen van documenten die zijn verklaringen kunnen staven, alsook een fotokopie van een afspraakbevestiging bij het Amerikaanse consulaat in Jeruzalem in het kader van een visumaanvraag en een e-mail waarin hij zijn advocaat inlicht over de stappen die hij ondernomen heeft en waarbij hij als bijlage de stukken die zijn beroep kunnen ondersteunen voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-6). Verzoeker merkt op dat zijn e-mail gericht aan de Israëlische autoriteiten onbeantwoord bleef, doch dat hij het bewijs geleverd heeft dat hij zich op 23 maart 2017 effectief naar Israël begeven heeft.

De Raad merkt op dat het document betreffende verzoekers Amerikaanse visumaanvraag kan staven dat verzoeker op 23 maart 2017 een afspraak had op het Amerikaanse consulaat in Jeruzalem, doch dat hieruit niet blijkt dat verzoeker op basis van deze afspraakbevestiging ook de toestemming bekomen heeft om Israël binnen te komen, zoals hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beweerde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 april 2019, p. 6), noch dat hij op 23 maart 2017 daadwerkelijk naar Israël is gegaan en het land op 2 april 2017 opnieuw verlaten heeft. Bovendien wijst de Raad erop dat in dezen niet zozeer ter discussie staat dat verzoeker zich naar Israël begeven heeft om er werk te zoeken, doch wel dat hij er om die reden door Hamas van zou zijn verdacht of beschuldigd te spioneren voor Israël en op heden nog steeds zou worden geviséerd. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, en door verzoeker overigens geheel ongemoeid wordt gelaten in zijn verzoekschrift, kan niet worden ingezien waarom hij ten aanzien van Hamas tot tweemaal toe zou hebben gelogen over zijn werkelijke plannen in Israël, te meer daar hij er in zijn verzoekschrift zelf op wijst dat hij niet de enige is die noodgedwongen in Israël werk probeert te vinden en dat Hamas dit ook beseft. Dat verzoeker louter op die basis zou worden verdacht van verdachte praktijken en mogelijke collaboratie met Israël, dan wel van mogelijke betrokkenheid bij de moord op M. F., kan niet overtuigen.

In de veronderstelling dat verzoeker daadwerkelijk zou zijn verdacht van collaboratie met of spionage voor Israël, kan niet worden ingezien waarom hij meerdere keren zou zijn vastgehouden en ondervraagd om dan telkens weer zonder enige sanctie te worden vrijgelaten. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er geen effectief bewijs tegen hem kon worden gevonden, doch dat zijn dossier op geen enkel moment definitief werd afgesloten en enkel zou worden geseponeerd bij gebrek aan voldoende bewijsmateriaal, maar op ieder moment kan worden heropend en aangevuld met nieuw bewijsmateriaal. Uit verzoekers relaas blijkt evenwel niet dat Hamas over concrete elementen beschikte dat hij zich inliet met collaboratie of spionage voor Israël toen hij op 2 december 2017 opnieuw werd opgeroepen. Verzoeker zou toen ondervraagd zijn over zijn contacten met personen in Israël, maar Hamas van het professionele karakter daarvan hebben kunnen overtuigen louter door enkele mensen op te bellen (adm. doss., stuk 16, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2019, p. 22). Dat dit zou hebben volstaan opdat verzoeker opnieuw kon beschikken, acht de Raad in het licht van de vermeende beschuldiging van collaboratie met Israël niet aannemelijk. Ook nadat hij een derde keer aan de tand werd gevoeld door Hamas, dit keer omdat hij mensen zou hebben geholpen die naar Israël wilden gaan, zou verzoeker opnieuw zijn vrijgelaten en enkel een document hebben moeten tekenen waarin stond dat hij niemand meer zou helpen (*ibid.*, p. 23). Nochtans zou verzoeker niet meer hebben gedaan dan zijn kennis van het Engels en ervaring met dergelijke procedure hebben aangewend om anderen te helpen die zijn voorbeeld willen volgen. Naar verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift is dit niet illegaal en zou het hem normaalgezien door Hamas niet kunnen worden verweten. Waarom dit hem dan wel in de problemen zou hebben gebracht, is niet duidelijk.

De Raad acht het verder niet aannemelijk dat verzoeker in januari en februari 2018 nog mensen zou geholpen hebben om naar Israël te gaan door documenten in te vullen en zijn contact bij de burgerlijke stand in Ramallah aan te spreken, indien hij op dat moment daadwerkelijk in de gaten werd gehouden door Hamas en eerder beschuldigd werd van collaboratie met Israël, zoals hij beweert. Verzoeker zou in december 2017 nog opgeroepen en ondervraagd zijn over de contacten die hij gehad had met personen in Israël. Hamas zou verzoeker toen hebben laten gaan met de niet mis te verstane boodschap dat ze hem verder in de gaten zouden houden en hem in de benen zouden schieten als ze iets verdachts zouden opmerken. Verzoeker verklaarde dat hij beseftte dat hij vanaf dan geen normaal leven meer zou hebben, dat het gevoel onterecht gevolgd te worden hem zwaar viel en dat hij schrik kreeg om naar buiten te gaan. Verzoeker zou naar eigen zeggen bang geweest zijn om in de toekomst opnieuw te worden vervolgd en valselijk te worden beschuldigd. Hij zou in december ook de nodige voorbereidingen zijn beginnen treffen om Gaza te verlaten (adm. doss., stuk 16, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2019, p. 22-23). In deze omstandigheden kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich ver zou houden van handelingen of contacten die bij Hamas ook maar het geringste vermoeden zouden kunnen wekken dat hij zich inlaat met spionage of collaboratie met Israël. Verzoeker werd met zijn risicovolle gedrag geconfronteerd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hem herhaaldelijk om een verklaring gevraagd, antwoordde hij meermaals naast de kwestie, om uiteindelijk toe te geven dat hij misschien wat naïef was geweest doch dat hij niet gedacht had dat dit voor hem problemen zou opleveren. Verzoeker voegde hieraan toe dat de aanvraag van een toelating om legaal in Israël te werken wordt ingediend bij de burgerlijke stand van de Palestijnse Autoriteit en dat Hamas dit nooit te weten kan komen behalve wanneer de betrokkene het achteraf vermeldt bij controle aan de grens (adm. doss., stuk 11, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 april 2019, p. 10). Desondanks en zelfs al deed hij daarmee niets illegaal, kan verzoeker zich in het licht van de eerdere beschuldigingen van Hamas niet onbewust zijn geweest van het grote risico waaraan hij zichzelf blootstelde door twee personen te helpen met een visumaanvraag bij de Finse ambassade in Ramallah. Dat verzoeker in ruil voor zijn hulp geld zou hebben ontvangen dat "*broodnodig*" was, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt, kan niet verklaren dat hij zijn leven of fysieke integriteit hiervoor op het spel zou zetten. Overigens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit de neergelegde documenten van de Finse ambassade niet blijkt dat verzoeker betrokken was bij het regelen van de betrokken afspraken.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde screenshots van berichten die op Facebook zouden zijn gepost door A., een van de personen die hij zou hebben geholpen om naar Israël te gaan, en waaruit zou blijken dat A. werd gearresteerd (stukkenbundel verzoeker, stuk 7), niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor dit stuk niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker laat verder de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid: *"Uw familie heeft door dit alles geen verdere problemen gekend, behalve dat ze soms scheef bekeken zouden worden in de buurt, zo gaf u aan, en behalve dat ze eenmalig een huiszoeking hebben gedaan bij u thuis. Hamas zou wel geprobeerd hebben hen te dwingen om te gaan protesteren aan de grens met Israël maar ze deden dit niet, bovendien kwam dit slechts twee maal voor en gebeurde er verder niks ondanks hun weigering te gaan betogen (CGVS 1, p. 17).*

U wordt erop gewezen dat het feit dat u zonder veel problemen legaal het land bent kunnen uitreizen in april 2018 via de Rafah grensovergang (CGVS 1, p. 19; CGVS2 p. 5), die onder controle staat van Hamas terwijl u naar eigen zeggen werd geviséerd door Hamas, een indicatie vormt dat uw problemen met Hamas -voor zover deze geloofwaardig zijn- niet bepaald zwaarwichtig waren. Mocht dit laatste wel het geval zijn, dan zou u immers niet zo gemakkelijk het land hebben kunnen uitreizen. U zou 'tansiq'(CGVS 2, p. 5) hebben geregeld waardoor uw naam niet gepubliceerd werd op het internet. Hoewel u niet zelf naar de zaal Abbu Josef Najar ging, die volledig onder controle staat van Hamas zoals u ook zelf aangeeft (CGVS 2, p. 5) blijft dit opmerkelijk. Immers ging de persoon die u betaald had met uw eigen paspoort naar deze zaal. Iemand anders ging wel met uw paspoort naar die zaal om doorgang te verkrijgen (CGVS 2, p. 5). Wat er ook van zij, het feit dat u gewoon legaal het land bent kunnen uitreizen, vormt op zich een indicatie dat u door Hamas niet werd vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS 1, p. 19, 20). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde, in casu Griekenland waar u een maand verbleef, en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het doet vermoeden dat u om andere redenen dan een dringende nood aan internationale bescherming Gaza heeft verlaten."

Door in het algemeen nog te verwijzen naar de context van Gaza en de vermeende strategie van Hamas om enerzijds nieuwe aanhangers te ronselen door hen materiële voordelen te verlenen en anderzijds indien nodig hard op te treden en te intimideren om zijn doelen te bereiken – algemene beweringen die verzoeker op geen enkele wijze staft –, brengt verzoeker geen elementen aan die van aard zijn de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vluchtmotieven te herstellen, dan wel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Waar verzoeker bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift wijst op zijn kwetsbaar profiel omwille van de traumatische levenservaringen waarmee hij te kampen had, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker ten aanzien van de bevoegde instanties melding heeft gemaakt van mogelijke problemen om het interview te voltooien en om concrete en coherente verklaringen af te leggen.

De in het kader van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 25) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"Uw identiteit en die van uw gezinsleden staat niet ter discussie, net zomin als uw opleidingsniveau en professionele activiteiten. De documenten die u hierover neerlegt doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De oproepingsbrieven van Hamas volstaan niet om tot een andere conclusie te leiden. Bovendien gaat het slechts om fotokopies van oproepingen, terwijl fotokopies makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Uit dergelijke oproepingsbrieven blijkt ook niet dat u werkelijk vervolgd wordt. De artikelen over Hamas die u neerlegt betreffen algemene informatie, u wordt niet persoonlijk vermeld in deze artikelen. De brieven van de Finse Ambassade gaan over K. (...) en A. (...) die een visum wilden aanvragen en hebben geen betrekking op uzelf. Uit deze brieven blijkt ook niet dat u hen werkelijk geholpen hebt om deze in te vullen. Het document van de Palestijnse autoriteit over de grensoverschrijdingen toont aan dat u op bepaalde data Gaza heeft verlaten maar toont niet aan dat u daardoor problemen heeft gekend of zal kennen met Hamas. De foto van uw dochter voegt verder niets toe aan uw asielrelaas."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.6., wordt uiteengezet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt, dan wel nalaat aan te tonen dat hij actueel door Hamas zou worden gezocht.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie Gaza onleefbaar is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v.*

Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"In eerste instantie blijkt dat u universitaire studies gevolgd heeft, net als uw broer en zussen (CGVS 1, p. 8, 9). U heeft zonder problemen werk kunnen vinden in Gaza, u deed er verschillende jobs en ging van de ene naar de andere job (CGVS 1, p. 12). U werkte tot oktober 2016 bij de gemeente Jabalia, erna bij UNRWA tot februari 2017 en tot slot voor een aannemersbedrijf tot maart 2018 (CGVS1 p. 11-12). Ook uw broer is regelmatig werkzaam als ingenieur (CGVS 1, p. 8). Daarnaast werken ook uw schoonbroers als ingenieur, op één na die in de advocatuur zit (CGVS 1, p. 9). Jullie hebben een eigen huis, het is ook nooit vernield in een van de oorlogen in Gaza (CGVS 1, p. 5, 6). Jullie hadden toegang tot drinkbaar water via watertankwagens (CGVS1 p. 14). Uit uw verklaringen kan niet afgeleid worden dat u zware economische problemen zou hebben bij terugkeer naar Gaza. Zo gaf u ook al een financiële steun te hebben gekregen van uw zus die in het Verenigd Koninkrijk woont, er is geen reden om aan te nemen dat deze steun zou ophouden (CGVS 1 p. 19-20). U komt bovendien uit een belangrijke familie (CGVS 1, p. 6), ook de families van uw moeder en uw vrouw zijn belangrijke en gekende families in uw regio Jabalia (CGVS 1, p. 7). Uw ooms hadden hoge functies. Eén oom was voorzitter van de rechters bij de Palestijnse autoriteiten en uw andere oom is arts en was diensthoofd (CGVS 1, p. 15). Hoewel ze niet meer werken worden ze nog uitbetaald door de Palestijnse Autoriteit. Uit bovenstaande vaststelling kan geconcludeerd worden dat u afkomstig bent uit een hoog opgeleide, belangrijke familie. U beschikt bovendien nog steeds over een functionerend familiaal en sociaal netwerk. Zo woont er nog naaste familie in Gaza (CGVS 1, p. 10, 11)."

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook en dat zijn gezin amper overleeft. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft en die dan ook niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen

terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 26, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 15 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een paspoort beschikt (adm. doss., stuk 25, map met 'documenten', nr. 1). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij

dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten, persartikels en reisadviezen waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker

aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota aanvoert dat de sociale afstand niet kan worden gerespecteerd bij de grensovergangen, onder meer bij het gebruik van de pendelbus, en informatie aanhaalt waaruit blijkt dat de COVID-19-situatie in Egypte bijzonder ernstig is en de medische faciliteiten van het land niet toereikend zijn om een crisis van dergelijke omvang het hoofd te bieden, toont hij niet aan dat het in zijn geval niet mogelijk zou zijn om, mits inachtneming van de nodige beschermingsmaatregelen, het risico op een eventuele besmetting met het COVID-19-virus in Egypte tot een minimum te beperken. Dit risico is hoe dan ook louter hypothetisch en kan niet volstaan om te besluiten dat verzoekers terugkeer naar de Gazastrook erdoor verhinderd wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel

ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.5., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict

bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en

gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*"zone-tampon"*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Hij beperkt zich in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tot loutere speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd, duidt er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN